

end i 1860—70, men Ulykkesdødsfaldene ere gaaede 6 pCt. ned, og i 1892 endelig er Befolkningen 19 pCt. højere end i Tiaaret 1860—70, men Ulykkesdødsfaldene ere gaaede ned med 12 pCt. Det viser sig altsaa, i alt Fald for Dødsfaldenes Vedkommende, at samtidig med en Stigning af Befolkningen gaar der en Sænkning, en Dalen af Ulykkesdødsfaldene. Nu har jeg netop betonet det stærkt, at det er Dødsfaldene, thi jeg savner ganske Materiale til at kunne oplyse noget om, hvorvidt Invaliditetstilfældene i Sverige skulde være stegne, medens Dødsfaldene ere sunkne, men jeg betragter det ikke som overvejende sandsynligt; jeg ved ikke, hvorledes det egentlig skulde kunne forklares.

Med Hensyn til Enkeltbøgerne i min Beregning, som staar i Folketingstidenden Sp. 676—77, vil jeg sige, at forskellige af dens Tal ere særdeles rummelige. Sæg er f. Eks. i denne Beregning gaaet ud fra, at for de forsikrede, som efter at være blevne Invalid er krav paa en Maksimums-understøttelse af 600 Kr., vil Indtøbet af Policen koste 12,000 Kr. Det forholder sig hermed saaledes, at da jeg for nogle Maaneder siden i Sommer var beskæftiget med de Beregninger, hvorpaa jeg har grundlagt dette Forslag, gif jeg, som rimeligt var, ud fra de værste Tilfælde og spurgte: Hvad koster Policen for en ganske ung Mand? Og det er for en ung Mand omkring 20 Aar, at Forsikringen koster i Maksimum 12,000 Kr. Dette Maksimum er med andre Ord sat for højt; for en tresindstyveaarig Mand, der kommer til Skade, vil den samme Forsikring kun koste 6,000 Kr., altsaa kun det halve. Maksimum er altsaa i Virkeligheden ikke 12,000 Kr., men ligger imellem 12,000 og 6,000. Derved er altsaa ogsaa det Gennemsnit, hvorpaa jeg bygger mine Beregninger, blevet højere, end det skulde være, saa jeg tror, min Beregning er temmelig rigelig fra den Side set, og der er da heller ikke hidtil gjort nogen Indvending derimod. Men der er fra den højtærede Minister gjort den Indvending, at jeg ikke har taget Hensyn til den Merudgift, som vil blive Følgen af, at jeg har Bestemmelsen om, at Børn mellem 15 og 18 Aar, som ere i Arbejde eller Tjeneste, skulde holdes forsikrede. Dette er rigtigt, det har jeg ikke taget Hensyn til; jeg skulde vel have pointeret det tydeligere, den Gang jeg forelagde Loven, at mine Beregninger refererede sig kun til Grundstammen i Lovforslaget og ikke til de Bestemmelser, der ere betegnede, tror jeg, som „Udmytninger“ eller „Udhytninger“ af denne Stamme. Naar jeg ikke tog Hensyn til de

Ting, er det dels, fordi jeg ikke mente de vare af afgørende Betydning, men jeg havde tillige en anden Grund. Med Hensyn til de Omkostninger, der vilde fremkomme ved, at Folk benyttede den i Forslaget givne Afgang til at forsikre Børn og Husfruer — det er jo ikke en Pligt, men en Ret eller Afgang, her er Tale om — har jeg beroliget mig ved at gaa ud fra den Betragtning, at dersom Retten blev benyttet for alle, — dersom altsaa hele Nationen paa denne Maade blev forsikret, vilde Status ikke blive ugunstigere, men langt gunstigere, end naar kun de forsikredes, som ere tungne dertil. Dette vil være let at se; thi saa ville vi i Stedet for 400 Dødsfald fra alle 700 at regne med, men Forøgelsen fra 400 til 700 er kun en Forøgelse af $\frac{3}{4}$ eller 75 pCt. af den Udgift, som vi nu have at regne med. Men Indtægten vil stige langt stærkere; der er efter Loven kun 927,000 forsikringspligtige, saa dersom alle 2,200,000 Mennesker i Landet bleve forsikrede, vilde Indtægten blive mere end fordoblet, medens Udgiften kun blev forøget med $\frac{3}{4}$. Nu erkender jeg ganske vist, at der, som ogsaa den højtærede Minister nævnte, er nogen Sandsynlighed for, at det særlig vil være dem, der trænge mest, der ville benytte Afdgangen til at forsikre Husfruer og Børn, og paa den Maade kan dette saa gunstige Resultat jo forringes noget. Men paa den gængende Grund, hvorpaa vi bevæge os, og med den Mangel af sikkert Materiale, der er, har jeg fundet det nyttigt at indlade mig paa yderligere Spekulationer eller Beregninger, men har for mit Vedkommende ladet mig berolige derved, at dersom hele Befolkningen gif hen og benyttede sin Ret, vilde det føre til et bedre økonomisk Resultat end Forslaget som det er i sin Renhed. Hvad den anden Indvending angaar, som sigter mod den Bestemmelse, der indeholdes i Loven, og som maa indeholdes i den, dersom Grundtanken nogenlunde skal gennemføres, nemlig Bestemmelsen i § 28, hvorefter det Barn, som er kommet til Skade før 18 Aars Alderen og er blevet Invalid, ikke kan henvises til Fattigvæsenet, naar det fylder 18 Aar, men da maa komme ind under det samme Gode, som hele dette Lovforslag tilfigter at hde, og altsaa maa modtage Forsikring, som om han var kommen til Skade ved 18 Aars Alderen — saa kan man naturligtvis spørge: Vil det ikke blive et meget stort Antal Børn, der paa den Maade bliver at forsørge? Jeg tror nu ikke, det vil blive noget nævneværdigt Antal, for jeg er overbevist om, at hvis Barnet f. Eks. i 12 Aars Alderen er kommet til Skade, saa vil jo enten denne Skade være helbredet forlængt